

Els bibliotecaris han parlat molt en els últims anys de la necessitat de dur a terme un nou model de biblioteca pública, amb noves funcions, més enllà del préstec, la lectura i l'ajuda a l'estudi. Però aquest debat sobre la superació de la biblioteca tradicional no ha destacat en els mitjans de comunicació, potser perquè el terrorisme i altres pel·lícules dominen l'agenda, i ja se sap que no existeix opinió pública sobre un tema si el tema no és publicat. I el tema és, per exemple, que una ciutat de 150.000 habitants no pot tenir solament dues biblioteques, o que un poble de 15.000 no en pot tenir només una. I és ací on comença el problema. I greu.

El nou model que es reclama no és una edificació descomunal plena de llibres que pots endur-te gratuïtament a casa. Encara que més menudes, les biblioteques haurien de ser més i, sobretot, millor distribuïdes dins la ciutat; més obertes, més a prop de les ciutadans, integrades en els barris, on es pugui accedir al vast univers de la informació en xarxa, esdevenint l'instrument bàsic de democratització de l'accés a la informació i la cultura. De fet, diversos informes i enquestes de principis del 2000, a càrrec de la Direcció General del Llibre, Arxius i Biblioteques demostra que els usuaris habituals valoren negativament l'actual adaptació de les biblioteques públiques a la societat de la informació. I inclou una enquesta feta entre els no usuaris, amb un resultat desolador: el 90% no visiten la biblioteca "perquè no hi ha res que els pugui interessar". ¿Res?

Més enllà de la renovació dels incentius, és alarmant la inexistència d'un veritable pla estatal de biblioteques, ja que la majoria d'elles depenen directament dels ajuntaments i ja sabem que les corporacions municipals han estat últimament molt ocupades en l'impuls del sector de la construcció, però no de biblioteques precisament. Així doncs, no es soluciona el problema comprant quatre ordinadors més per biblioteca.